

РЕШЕНИЕ

№ 938

гр. Сливен, 11.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, III СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Красимира Д. Кондова

при участието на секретаря Маргарита Анг. Андонова
като разгледа докладваното от Красимира Д. Кондова Гражданско дело № 20232230103450 по описа за 2023 година

Предмет на разглеждане са предявени в условията на обективно кумулативно съединение искове, както следва:

- иск с правна квалификация **чл. 26, ал. 1, пр.1 ЗЗД, вр. чл. 22 ЗПК** за обявяване на нищожен на Договор за паричен заем № 3498294/09.04.2019г., сключен между ищеца и ответното дружество;
- иск с правна квалификация **чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 23 ЗПК** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **1 265,95** лв., платена без правно основание по Договор за паричен заем № 3498294/09.04.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на исковата молба 29.08.2023г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че на 09.04.2019 г. сключил с ответника Договор за паричен заем № 3498294, по силата на който била уговорена главница в размер на 2 000 лв., разсрочена за срок от 15 четиринадесетдневки, при размер на лихвения процент - 35 % и размер на годишния процент на разходите (ГПР) - 40.39 %. Съгласно чл. 4, ал. 1 от договора заемополучателят следвало да обезпечи задължението си с осигуряване на посочено в тази разпоредба обезпечение, като в случай на неизпълнение се предвиждало заплащане на неустойка в размер на 1043,85 лв., разсрочена на

равни части към всяка от погасителните вноски. В резултат на това, за усвоена сума в размер на 2 000 лв., от кредитополучателя се изисквало заплащане на 3265.95 лв. за период от около 7 месеца, от които 1043.85 лв. неустойка за не предоставяне на поръчителство, 2000 лв. главница и 222.10 лв. лихва.

Твърди, че сключения договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлявал такъв за потребителски кредит, поради което се прилагал ЗПК. Счита договорът за нищожен на основание чл. 22 ЗПК, вр.чл. 26, ал. 1 ЗЗД, като противоречащ на законоустановени императивни правила и на основание чл. 146, ал. 1 ЗЗП.

В тази връзка твърди, че договора бил сключен в нарушение на правилата на чл. чл. 10, ал. 1 от ЗПК, като същият бил с размер на шрифта по-малък от 12 и в разрез с правилата за форма на договора за кредит. В същия липсвали волеизявленията на страните и не отговарял на изискванията на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР), Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги (ЗЕДЕУУ) и Закона за потребителския кредит). Договорът не бил сключен нито на хартия, нито на „друг траен носител“ по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗПК, като в същия липсвали, както саморъчни, така и електронни подписи. Соченото обстоятелство водело до нищожност на целия договор на основание чл. 10, ал. 1 във вр. чл. 22 ЗПК. Съдържанието на клаузите на чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от договора сочело на това, че представляват скрито възнаграждение за кредитора, което последният прикрил, обозначавайки го като неустойка. Кредиторът не включил т. нар. "неустойка" към договорната лихва дължима по кредита (в нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 9 ЗПК) и към ГПР (в нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК), като по този начин заобиколял нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Това нарушавало чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, съгласно която разпоредба договорът трябвало да съдържа ГПР по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на ГПР по определения в приложение № 1 начин. Заобикалянето на закона представлявало самостоятелно основание за нищожност въз основа на чл. 21, ал. 1 ЗПК.

В договора, кредиторът се задоволил единствено с посочване като

абсолютни стойности на лихвения процент по заема и на ГПР. Липсвало ясно разписана методика на формиране на ГПР, в това число кои компоненти, точно са включени в него и как се формира посочения с договор размер, кои са допусканията, които са използвани при изчисляването.

В договора бил уговорен лихвен процент в размер на 35 % и ГПР в размер на 40.39 %. Не ставало ясно какво представлява разликата между горните проценти и кои разходи покрива. Отделно от това била предвидена и неустойка за непредставяне на обезпечение, което поставяло потребителя в положение да не знае точно в какъв размер е оскъпяването по кредита, което ще дължи, което обуславяло недействителност.

Предвидената в чл. 4, ал. 2 неустойка бил сигурен разход за потребителя и известен на кредитора към датата на сключване на договор и като такъв следвало да бъде включен при изчислението на ГПР. Счита, че кредиторът нарушил императивното правило на чл. 19, ал. 1 ЗПК и незаконосъобразно не включил сочената неустойка в размера на ГПР. При условие, че същата е включена, действителният размер на ГПР би възлизал на повече от 100%.

Счита, че клаузите на чл. 4, ал. 1 и 2 нарушавали изискванията на чл. 143, ал. 2, т. 5 и чл. 147, ал. 1 ЗЗП и противоречали на добрите нрави и добрите търговски практики като илюстрира директно уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като задължават последния, при неизпълнение на негови задължения, да осигури обезпечение, да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка (чл. 143, т. 5 ЗЗП). За главница по договора в размер на 2000 лв. от потребителя била предвидена неустойка в размер на 1043.85 лв., тоест съизмерима с размера на договорената главница по договора. Клаузите на чл. 4, ал. 1 и 2 от процесния договор целяли заобикаляне и на чл. 33, ал. 1 ЗПК, който предвиждал, че за забава на потребителя кредиторът имал право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаряло още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - недадено обезпечение, от което обаче не произтичали вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечавала

вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетявали и чрез мораторната лихва по чл. 33, ал. 1 ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва било недопустимо.

Твърди, че договора за паричен заем бил нищожен и на друго основание, тъй като клаузата за заплащане на договорна лихва накърнявала „добрите нрави“. Трайно се приемало, че противоречаща на добрите нрави била уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва, а за обезпечени кредити - двукратния размер на законната лихва. В настоящия случай в договора била предвидена лихва в размер на 35 % годишно, който надхвърлял повече от три пъти законната

В процесния случай се явявала неприложима хипотезата на чл. 26, ал. 4 ЗЗД по отношение на нищожността на частта от договора, в която се уговарял ГПР и ГЛП, тъй като същите били незаместими по право от повелителните правила на закона, като сделката не би била сключена при годишен процент от разходите, надвишаващ изискването на чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Иска се прогласяване на нищожност на договор за паричен заем № 3498294 - 09.04.2019г. на основание чл.26, ал. 1 ЗЗД, поради това, че е сключен при неспазване на нормите на чл.22 ЗПК. Кумулативно се иска осъждане на ответника да заплати на ищеца сума в размер на 1 265.95 лв., представляваща недължимо платени суми във връзка с договор за паричен заем, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на депозиране на исковата молба 29.08.2023г. до окончателното плащане. Претендират се деловодни разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът депозирал отговор, с който оспорва исковете.

Излага подробни съображения в подкрепа на това, че договора е действителен. Твърди, че ищеца бил уведомен предварително, както за изискуемите обезпечения, така и за представянето на избраното от него обезпечение най-късно в тридневен срок след подписване на договора. Ищецът, преди да е обвързан от договора имал цялата необходима информация, за да вземе решение дали да сключи договор за кредит при тези условия или не.

Сочи, че договора бил сключен в писмена форма на хартиен носител. Договорът бил подписан саморъчно от заемополучателя и от представител на дружеството. Текстът на договора бил отпечатан с шрифт 12. Договорът не бил сключен от разстояние.

Лихвеният процент по процесния договор бил фиксиран и ясно посочен в чл. 2, т. 6 от договора и валиден за целия срок на договора, фиксиран и не подлежал на промяна. Всяка една погасителна вноска съдържала главница и лихва. С всяка вноска се погасявала част от главницата и начислената възнаградителна лихва върху остатъчната съобразно погасителния план главница за съответния период в зависимост от периодичността на вноските. Размерът на лихвения процент по договора, като елемент на ГПР бил в рамките на ограничението, предвидено в чл. 19, ал. 4 ЗПК. В ЗПК липсвало основание за нищожност/ недействителност „противоречие с добрите нрави“, в закона липсвала и препратка към ЗЗД.

В процесния договор бил посочен ГПР, общата сума дължима от потребителя, и взетите предвид допускания. Начинът на изчисляване на ГПР, съгласно чл. 11, т. 10 ЗПК бил „определения в приложение № 1 начин“. Законът не изисквал да се посочи математически алгоритъм, по който се изчислява ГПР.

Твърди, че разпоредбата на чл. 33, ал. 1 ЗПК не намирала приложение и не било налице нарушение. Претендираната неустойка за неизпълнение касало едно допълнително задължение за предоставяне на обезпечение, като поради непредоставянето му била начислена същата. Периодът, за който била начислена неустойка бил от изтичането на тридневния срок за предоставяне на обезпечението до крайния срок на договора, а претендираната законна лихва била за период от настъпването на падежа на договора до изплащане на задължението, тоест за периода, за който се начислявала неустойка за неизпълнение на договорно задължение, не се претендирало обезщетение за забава. Разпоредбата на чл. 19, ал. 3, т. 1 ЗПК предвиждала, при изчисляване на ГПР по кредита да не се включват разходите, които потребителят заплащал при неизпълнение на задълженията си по договора за потребителски кредит.

Сочи, че надвишаването на законовия размер на ГПР не водело до недействителност на договора. Съгласно чл. 19, ал. 5 ЗПК само клаузите, с

които се надвишавал размера на ГПР, се считали за нищожни.

Иска се отхвърляне на претенциите и присъждане на деловодни разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ищеца с искане да се редуцира до минималния размер.

От събраните по делото писмени доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, а и се установява от приетия по делото договор за паричен заем № 3498294/09.04.2019г., че от същата дата ищеца в качеството на кредитополучател и ответното дружество, като кредитодател са в облигационни отношения, по силата на които ищеца получил заемна сума в размер на 2000 лв. със погасяване на 15 броя вноски /двуседмични/ с размер на погасителните вноски 148,14 лв., включващи главница и лихва. В чл.4 от договора за кредит е предвидено предоставяне на обезпечение под формата на банкова гаранция в срок до 3 дни от сключване на договора или поръчителство от физическо лице, отговарящо на определени условия. Предвидено е заплащане на неустойка от заемополучателя в случай на непредставяне на обезпечение в размер на 1043,85 лв., разсрочена в погасителните вноски.

В хода на процеса е допусната, изготвена и приета съдебно икономическа експертиза, от заключението на която се установява, че ищеца заплатил на ответното дружество сума в общ размер на 3 265,95 лв., от която 2000 лв. главница, 222,10 лв. договорна лихва и 1043,85 лв. неустойка.

Вещото лице посочило, че ако в ГПР се включи и вземането, уговорено в договора за кредит, като неустойка, то ГПР по кредита, изчислен по формулата в Приложение № 1 ЗПК, като се вземат предвид посочените в него общи положения и допълнителни допускания ще се увеличи до 307% и ще надвиши петкратния размер на законната лихва по просрочени кредити.

В случай, че се дължи чистата стойност по договора-главница, то ищеца е надплатил на ответника сума в размер на 1 265,95 лв.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена въз основа на представените по делото писмени доказателства, които съдът кредитира изцяло като неоспорени от страните.

Съдът кредитира изцяло и заключението на изготвената съдебно-икономическа експертиза, като неоспорена от страните и тъй като няма

съмнение в знанията и уменията на вещото лице.

Установеното от фактическа страна обуславя следните правни изводи:

Предявените в условията на обективно кумулативно съединяване искове с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД, за прогласяване за нищожен, като противоречащ на закона ЗПК на договор за паричен заем и чл.55, ал.1 ЗЗД за връщане на парична сума, дадена без основание са допустими, а разгледани по същество и основателни.

По иска за прогласяване нищожност на сключения договор за потребителски кредит, като противоречащ на закона – чл.26, ал.1, предл.1 ЗЗД.

В конкретният случай приложение намират нормите на ЗПК.

Ответникът е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, като дружеството има право да отпуска кредити със средства, които не са набрани, чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, тоест страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал.4 ЗПК. Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит. Съгласно чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Касае се за изначална недействителност при сключването на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвите и другите разходи. Основателно е твърдението в исковата молба основание за недействителност на договора за кредит, свързано с изискването на чл. 11, ал. 1, т.10 ЗПК за посочване на общата дължима сума. Нарушената правна норма е чл.19 ал.4 ЗПК. Съгласно чл.19, ал.1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, като в ал.4 на визираната правна норма е посочен неговият максимално допустим размер – пет пъти размера на законната лихва. Съгласно §1, т.1 ДР ЗПК „общ разход по кредита за потребителя“ са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички

други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. От своя страна, „обща сума, дължима от потребителя“ е сборът от общия размер на кредита и общите разходи по кредита за потребителя– §1, т.2 ДР ЗПК. В случая в ГПР по договора за кредит не е включено задължението, поето по договора за неустойка за представяне в срок на обезпечение.

Установи се от заключението на вещото лице, че ако горе посочената неустойка за предоставяне на обезпечение по кредита се включи в ГПР по кредита, той би станал в размер на 307% или ще надхвърли максимално допустимия петкратен размер на законната лихва. В случая посочения размер на ГПР не отговаря на действителния. От страна на търговеца е приложена заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал.2, т.4 ЗЗП.

За договорите за потребителски кредит на общо основание и съгласно чл.24 ЗПК се прилагат правилата на чл.143 – 148 от ЗЗП. Макар и поместени в индивидуалния договор с ищцата, а не в общи условия към него, клаузите на контракта не са индивидуално уговорени по смисъла на чл.146, ал.2 ЗЗП. Касае се до еднотипни договори за паричен заем, върху чието съдържание потребителят не може да влияе и това е служебно известно на съда от множеството дела, по които са представени идентични контракти между същия заемодател и различни потребители.

В глава четвърта от ЗПК е уредено задължение на кредитора преди сключване на договор за кредит да извърши оценка на кредитоспособността на потребителя и при отрицателна оценка да откаже сключването на такъв. В съображение 26 от преамбюла на Директива 2008/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно договорите за потребителски кредити изрично се сочи: „В условията на разрастващ се кредитен пазар е особено важно кредиторите да не кредитират по безотговорен начин или да не предоставят кредити без предварителна оценка на кредитоспособността, а държавите – членки следва да упражняват необходимия надзор с цел избягване на такова

поведение и следва да приложат необходимите средства за санкциониране на кредиторите в случаите, в които те процедират по този начин“.

В този смисъл клауза, като уговорената в чл.4 от договора за паричен заем, според която се дължи неустойка в размер на 1043,85 лв. при неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение е в пряко противоречие с преследваната от директивата цел, транспонирана в ЗПК. На практика подобна уговорка прехвърля риска от неизпълнение на задълженията на финансовата институция за извършване на предварителна оценка платежоспособността на длъжника върху самия длъжник и води до допълнително увеличаване размера на задълженията. По този начин на длъжника се вменява задължение да осигури обезпечение след като кредита е отпуснат, като ако не стори това дългът му нараства, т.е. опасността от свръхзадължнялост се увеличава. Замисълът на изискването за проверка на кредитоспособността на потребителя, както и изрично е посочено в чл.16 ЗПК, е тя да бъде извършена преди сключването на договора, съответно тогава да се поиска обезпечение въз основа изводите от проверката и едва след предоставянето му да се сключи договора за кредит. На следващо място, неустойка за неизпълнение на задължение, което не е свързано пряко с претърпени вреди (няма данни за ответника да са настъпили вреди от непредоставянето на обезпечение) е типичен пример за неустойка, която излиза извън присъщите си функции и цели единствено постигането на неоснователно обогатяване. Според т.3 от Тълкувателно решение №1/15.06.2010г. по т.д.№1/2009г. на ВКС, нищожна, поради накърняване на добрите нрави, е тази клауза за неустойка, уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

На последно място, по посочения начин се заобикаля законът – чл.33, ал.1 ЗПК, който текст предвижда, че при забава на потребител, кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава. С процесната клауза за неустойка в полза на кредитора се уговаря още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение – непредставено обезпечение, от което обаче не произтичат вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечава вредите от това, че вземането няма да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетяват и чрез мораторната лихва по чл.33, ал.1 ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва е недопустимо и в този смисъл съдебната практика е

константна. Отделно от това, непредставянето на обещани обезпечения (когато същите са били реално очаквани от кредитора), съобразно разпоредбата на чл.71 ЗЗД, дава основание да се иска незабавно цялото задължение. В случая кредитора променя последиците от липса на обезпечение и вместо да санкционира с предсрочна изискуемост, той начислява неустойка, чието плащане разсрочва заедно с периодичните вноски. Това навежда на извод, че нито една от страните не е имала реално намерение да се представя обезпечение или да се ползват правата на кредитора по чл.71 ЗЗД, при непредставено обезпечение. Ако кредиторът е държал да получи обезпечение е могъл да отложи даването на кредит, каквато е обичайната практика при предоставяне на обезпечени кредити. Дори да се приеме, че страните са допускали възможността исканите обезпечения да се предоставят и „неустойката“ да не се дължи, то това плащане не се явява неустойка по смисъла на закона, а възнаграждение, дължимо под условие. Това е така, тъй като последиците от неизпълнението на „задължението“ да се предостави обезпечение, не са типичните последици от договорно неизпълнение, които законът предвижда, а напротив – договорът продължава да се изпълнява по първоначално заложен погасителен план, но при по-висока цена, прикрита като неустойка.

Ето защо процесния договор за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 ЗПК и следва да бъде прогласена неговата нищожност, поради противоречие със закона, като е безпредметно да се обсъждат доводите на ищцовата страна за недействителност, поради нарушаване на добрите нрави.

По иска за връщане на даденото по договора за кредит без основание по чл.55, ал.1, предл.1 ЗЗД.

При този вид иск ищцовата страна следва да докаже плащането на претендираната сума, а ответната – основанието за нейното задържане. Изисква се наличието на предаване, съответно получаване на нещо при начална липса на основание, т.е. когато още при самото получаване липсва основание за преминаване на блага от имуществото на едно лице в имуществото на друго. Фактически е дадено нещо при нищожен договор, но едната страна е престирала фактически, мислейки, че изпълнява валидно договорно задължение, както се установи в настоящия правен казус. При

недействителен договор, длъжникът дължи чистата стойност по кредита без да дължи лихви и други разходи, т.е. ищецът дължи по процесния договор за кредит единствено сумата от 2 000 лв. получена главница. Останалата платена сума по договора над сумата от 2 0000 лв. в размер на исковата претенция от 1 265,95 лв. е дадена без основание и ответното дружество дължи връщането ѝ.

Следователно претенцията е основателна и доказана в пълен размер.

По правилата на процеса на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените от него разноси по делото в размер на 431,28 лв. / 250 лв. възнаграждение за вещо лице и 181,28 лв. платена държавна такса/. Следва да заплати на пълномощника на ищеца сума в размер на 1 053,20 лв. адвокатско възнаграждение по реда на чл.38, ал.1, т.2 ЗАдв./. Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца, претендирано от адвоката, тъй като не надвишава минималните размери, предвидени в чл.7, ал.2, т.2 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖЕН на осн. чл.26, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр.чл.22 ЗПК Договор за паричен заем № 3498294 от 09.04.2019г. , сключен между И. Х. Б., ЕГН: ***** от с.**, обл.Сливен, ул.“***“ № ** и „Изи Асет Мениджмънт“ АД, ЕИК 131576434 със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Люлин 7, бул.“Джавахарлал Неру“ № 28, ет.2, ап.40-46, представлявано от Ангел Василев Маджаров.

ОСЪЖДА, на основание чл.55, ал.1, пр.1 ЗЗД „Изи Асет Мениджмънт“ АД, ЕИК 131576434 със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Люлин 7, бул.“Джавахарлал Неру“ № 28, ет.2, ап.40-46, представлявано от Ангел Василев Маджаров **ДА ЗАПЛАТИ** на И. Х. Б., ЕГН: ***** от с.**, обл.Сливен, ул.“***“ № ** по сметка BG47RZBB91551014243060, ОББ АД, с титуляр адв.П. С. П. САК, **сума в размер на 1 265,95 лв. /хиляда двеста шестдесет и пет лева и 0,95 ст./**, представляваща платена без

основание по Договор за паричен заем № 3498294 от 09.04.2019г. , ведно със законната лихва върху сумата, считано от 29.08.2023г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК „Изи Асет Мениджмънт“ АД, ЕИК 131576434 със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Люлин 7, бул.“Джавахарлал Неру“ № 28, ет.2, ап.40-46, представлявано от Ангел Василев Маджаров **ДА ЗАПЛАТИ** на И. Х. Б., ЕГН: ***** от с.**, обл.Сливен, ул.“**“ № **по сметка BG47RZBB91551014243060, ОББ АД, с титуляр адв.П. С. П. САК, **сума в размер на 431,28 лв. /четиристотин тридесет и един лева и 0,28 ст./**, деловодни разноски.

ОСЪЖДА, на основание чл.38, ал.1, т.2 ЗАДв „Изи Асет Мениджмънт“ АД, ЕИК 131576434 със седалище и адрес на управление гр.София, р-н Люлин 7, бул.“Джавахарлал Неру“ № 28, ет.2, ап.40-46, представлявано от Ангел Василев Маджаров **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат П. С. П. - САК по сметка BG47RZBB91551014243060, ОББ АД, **сума в размер на 1 053,20 лв. /хиляда петдесет и три лева и 0,20 ст./**, адвокатско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____